

[Maegaard.]

Orden, at de har en Reservefond, men ogsaa at de, smaa eller større, nyder en saadan Tillid indenfor Erhvervslivet og i Samfundet, at de derigennem er skærmet imod usund Kritik og imod at blive mistænkt og mistroet, hvorved deres Virksomhed i høj Grad forringes.

Man har ved en Ordning som denne ikke alene at tage Hensyn til det økonomiske, man skal ogsaa tage Hensyn til, at Banken bliver, maa jeg kalde det moralsk stærk, og det gælder ikke alene for Banken selv, det gælder for Samfundet som Helhed, idet denne Bank jo efterhaanden er blevet noget af Samfundet selv. Den danske Landmandsbanks Stilling gennem de senere Aar er verdenskendt, og det er for Lovgivningsmagten om at gøre at faa dette Spørgsmaal løst paa en saadan Maade, at Tilliden til denne Bank kan genoprettes, ikke alene herhjemme, men maaske i særlig Grad udadtil, idet jeg har forstaaet, at det er den eneste danske Bank, som egentlig er kendt Verden over. Hvis det skulde vise sig, at Banken ikke nu ved denne Ordning bliver stærk, ja, meget stærk, vil det komme til at skade det danske Samfund meget betydeligt, ogsaa udadtil. Særlig Betydning har Sagen jo for Erhvervene, for de øvrige Banker og ganske særlig, havde jeg nær sagt, for Provincesfilialerne. Jeg vil derfor tro, at den Ordning, der nu har kunnet samle saa stor en Tilslutning, skønt den ikke er den, jeg ellers vilde have kaldt den bedste, saa dog er den, som vi nu i saa stort Tal som muligt skal samle os om og søge at føre igennem i den Form, hvori den foreligger.

Med disse Ord skal jeg paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Lewinsky: Dette Lovforslag kommer, som den højtærede Handelsminister nys udtalte, til Landstinget støttet af et meget stort Flertal i Folketinget, hvor ogsaa vort Parti ved Afstemningen gav det sin Tilslutning, og vi her i Tinget vil følge vore Partifæller i Folketinget og stemme for Forslaget. Naar Sagen stiller sig saaledes, vilde det være urimeligt af mig at komme ind paa en Gennemgang af Lovforslagets Enkeltheder, lige saa lidt som jeg finder nogen Grund til at komme ind paa en lang Udvikling af Sagen i Almindelighed. Jeg vil kun udtale, at det vel ikke for os lige saa lidt som for den ærede Ordfører for Venstre er den Ordning, vi helst vilde

have, men det forekommer mig at være den efter Omstændighederne bedste Ordning, der i Øjeblikket kunde faas, og mit Ønske er, at den vil kunne skabe den fornødne Arbejdsro om og for Landmandsbanken til Gavn for Staten og det danske Samfund. Jeg skal tilsige mit Partis velvillige Bistand til at føre Lovforslaget hurtigt igennem dette høje Ting, og jeg giver Forslaget min Anbefaling.

Schovelin: Jeg vil ikke sige, at jeg er synderlig begejstret for at skulle føre denne store og i saa høj Grad samfundsvigtige Sag igennem med saa kort Varsel, som det nu synes at maatte ske. For det prøvende, det overvejende Ting havde der vel været Grund til en kritisk Gennemgang af hver enkelt Bestemmelse, og ihvorvel jeg villigt skal indrømme og gerne vil udtale, at der ved Behandlingen i Folketingets Udvalg saavel af Ministeren og Administrationen som af Folketingets Underudvalg er gjort et fortræffeligt Arbejde, synes mig dog enkelte Bestemmelser at bære Præg af det Hastværk, hvormed man har ment at maatte gaa frem, og jeg skulde tro, at der ikke er nogen Grundlov i nogen Betydning af dette Ord, hvorefter Rigsdagen absolut skal hjem til Paaske.

Den højtærede Minister dvalde i de Ord, hvormed han fremlagde dette Lovforslag paa Landstingets Bord, ved sit oprindelige Forslag og lagde lige saa lidt her som i Folketinget Skjul paa, at han for sit Vedkommende egentlig nærmest havde været stemt for den Løsning af Sagen, som man med to Ord kalder en *ny Bank*. Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at det ikke er denne Løsning, vi nu stilles overfor, thi jeg har stadig ment og mener fremdeles, at de Forslag, som gik ud paa Starten af en ny Bank, i Virkeligheden ikke indeholdt nogen Løsning af Problemet, det Problem, som stilledes gennem den Lov, der blev gennemført i Fjor Sommer af den højtærede Handelsminister, og som stemte med den oprindelige Givelse af Statsgarantien, nemlig at skaffe Muligheder for Landmandsbankens, den nu bestaaende Landmandsbanks „Fortsættelse som privat Bank“. Og naar man stadig har sagt: Ja, men ved Dannelsen af en ny Bank blev vi jo af med Statsgarantien, har dette forekommet mig at være et højst besynderligt Ræsonnement. Det har mindet mig om hin Eksaminand, som irriterede baade Eksaminatorer og Censorer ved, ikke alene at besvare alle Spørgsmaalene rigtigt, men indlede alle